

УХВАЛА КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Державного підприємства "Донецька обласна дирекція з ліквідації збиткових вугледобувних та вуглепереробних підприємств" про офіційне тлумачення положень статті 25 Господарського процесуального кодексу України, статті 106 Цивільного процесуального кодексу України 1963 року, статті 37 Цивільного процесуального кодексу України 2004 року, частини п'ятої статті 11 Закону України "Про виконавче провадження"

м. К и ї в
23 січня 2007 року
№ 1-у/2007

Справа № 2-1/2007

Конституційний Суд України у складі суддів Конституційного Суду України:

Домбровського Івана Петровича – головуєчий,
Бринцева Василя Дмитровича,
Головіна Анатолія Сергійовича,
Джуня В'ячеслава Васильовича,
Дідківського Анатолія Олександровича,
Іваценка Володимира Івановича,
Колоса Михайла Івановича,
Лилака Дмитра Дмитровича – суддя-доповідач,
Маркуш Марії Андріївни,
Мачужак Ярослави Василівни,
Овчаренка В'ячеслава Андрійовича,
Станік Сюзанни Романівни,
Стецюка Петра Богдановича,
Стрижака Андрія Андрійовича,
Ткачука Павла Миколайовича,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув питання щодо відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Державного

підприємства “Донецька обласна дирекція з ліквідації збиткових вугледобувних та вуглепереробних підприємств” про офіційне тлумачення положень статті 25 Господарського процесуального кодексу України, статті 106 Цивільного процесуального кодексу України 1963 року, статті 37 Цивільного процесуального кодексу України 2004 року, частини п’ятої статті 11 Закону України “Про виконавче провадження” від 21 квітня 1999 року № 606–XIV (Відомості Верховної Ради України, 1999 р., № 24, ст. 207).

Заслухавши суддю-доповідача Лилака Д.Д. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Суб’єкт права на конституційне звернення – Державне підприємство “Донецька обласна дирекція з ліквідації збиткових вугледобувних та вуглепереробних підприємств” – звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням про офіційне тлумачення положень статті 25 Господарського процесуального кодексу України (далі – ГПК України), статті 37 Цивільного процесуального кодексу України 2004 року (далі – ЦПК України), частини п’ятої статті 11 Закону України “Про виконавче провадження” (далі – Закон), якими врегульовано правовідносини щодо процесуального правонаступництва у судовому процесі у разі вибуття однієї з сторін, та статті 106 Цивільного процесуального кодексу України 1963 року, яка врегульовувала такі правовідносини до 1 вересня 2005 року (до набрання чинності ЦПК України).

Необхідність в офіційному тлумаченні зазначених норм суб’єкт права на конституційне звернення обґрунтовує неоднозначним, на його думку, їх застосуванням судами загальної юрисдикції при ухваленні ними рішень про заміну сторони у виконавчому провадженні її правонаступником у справах про виплату заборгованості юридичним та фізичним особам.

Автор клопотання долучив до конституційного звернення низку рішень судів загальної юрисдикції, які, як він вважає, підтверджують факт неоднозначного застосування вказаних положень ГПК України, ЦПК України, Закону та Цивільного процесуального кодексу України 1963 року.

2. Перша колегія суддів Конституційного Суду України Ухвалою від 16 листопада 2006 року відмовила у відкритті конституційного провадження у цій справі.

3. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Конституційний Суд України виходить з такого.

Відповідно до статті 94 Закону України “Про Конституційний Суд України” підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб’єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод.

Аналіз конституційного звернення та долучених до нього документів свідчить про відсутність неоднозначного розуміння і застосування судами України положень статті 25 ГПК України, статті 37 ЦПК України, частини п’ятої статті 11 Закону та статті 106 Цивільного процесуального кодексу України 1963 року. Відмінність у застосуванні вказаних положень зумовлена встановленням судами загальної юрисдикції різних фактичних обставин справ, що ними розглядалися. Ухвалення ними у зв’язку з цим різних рішень пов’язане із моментом вибуття однієї із сторін у спірному правовідношенні. Це питання може бути з’ясоване виключно шляхом дослідження фактичних обставин кожної із судових справ, що належить до повноважень судів загальної юрисдикції.

Конституційний Суд України зазначає, що у конституційному зверненні фактично висловлюється незгода автора з рішеннями судів загальної юрисдикції, якими були відхилені його вимоги. Проте вирішення питань, віднесених до компетенції судів загальної юрисдикції, не належить до повноважень Конституційного Суду України (стаття 14 Закону України “Про Конституційний Суд України”).

Суб’єкт права на конституційне звернення просить також дати офіційне тлумачення положення статті 37 ЦПК України, однак при ухваленні долучених до конституційного звернення судових рішень це положення не застосовувалося.

Відтак, Конституційний Суд України вважає, що підстав для відкриття конституційного провадження у справі немає.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 147, 150, 153 Конституції України, статтями 14, 42, 45, 50, 94 Закону України “Про Конституційний Суд України”, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Державного підприємства “Донецька

обласна дирекція з ліквідації збиткових вугледобувних та вуглепереробних підприємств” про офіційне тлумачення положень статті 25 Господарського процесуального кодексу України, статті 106 Цивільного процесуального кодексу України 1963 року, статті 37 Цивільного процесуального кодексу України 2004 року, частини п’ятої статті 11 Закону України “Про виконавче провадження” від 21 квітня 1999 року № 606–XIV на підставі пунктів 2, 3 статті 45 Закону України “Про Конституційний Суд України” – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, Законом України „Про Конституційний Суд України” та непідвідомчість Конституційному Суду України питань, порушених у конституційному зверненні.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ